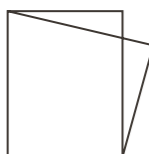

Hans Henrik Hjerimitslev (red.): Velfærdsprofessioner

Djøf Forlag, 2019, 197 sider

Anmeldt af
Jan Thorhauge
Frederiksen,
lektor, Institut for
Kommunikation,
Københavns
Universitet

Bogen *Velfærdsprofessioner* sætter sig et ambitiøst mål. Bogen skal skabe bedre forudsætninger for samarbejdet mellem velfærdsprofessionerne ved at styrke deres kendskab til hinanden og til de forskellige professioners faglighed. Dette kendskab, forklares det i introduktionen, vil gøre det muligt for de professionelle at se både, hvad de selv kan bidrage med i samarbejdet, og hvad andre professioners bidrage kan være. Bogens kapitler er skrevet af forskere og undervisere ved UC Syd, og der er derfor en klar forbindelse bogen igennem til professionsuddannelserne.

Bogen er opbygget som en antologi, men med en stærkt sammenhængende struktur.

Man præsenteres indledningsvis for tre kontekstualiserende kapitler om velfærdsprofessioner, tværprofessionelt arbejde og tværsektorielt arbejde, der sætter rammen for den gensidige forståelse af professionel faglighed. Denne forståelse skabes så gennem de følgende 10 kapitler, der hver omhandler en specifik profession. Man får i disse 10 kapitler en introduktion til administrationsbachelor, bioanalytiker, ergoterapeut, ernærings- og sundhedsbachelor, fysioterapeut, jordemoder, folkeskolelærer, pædagog, socialrådgiver og sygeplejerske. Hvert kapitel er på ca. 15 sider og opbygget på samme måde: først præsenteres professionen, dernæst dens historie, så dens værdier, dens viden samt kompetencer og funktioner, og endelig diskuteres det tværprofes-

sionelle og tværsektorielle arbejde for kapitlets profession. Man må formode, at tanken så er den, at f.eks. den kommende ergoterapeut kan slå op i bogen og læse om pædagoger eller lærere og dermed være forberedt på samarbejdet. Denne ambition er sådan set både fornuftig og godt realiseret med bogens format. Der er dog også nogle problemer med denne opbygning. Både fænomener som viden og værdier viser sig i de forskellige kapitler at være meget forskelligartede. Blandt bioanalytikerprofessionens værdier nævnes fx *kvalitetsbevidsthed* og *engagement* – altså værdier, der fokuserer på arbejdsproduktet, mens der for pædagogprofessionen nævnes *ligeværd* og *social retfærdighed*, og altså værdier der forholder sig til professionens klienter. Her gemmer der sig forskelle, der reelt har at gøre med professionernes meget forskelligartede arbejdsfelt og praksis, som er svære at få øje på. Bogens opbygning fremstiller således professionerne som meget ensartede størrelser, måske også mere end hvad meningsfuldt er.

I bogens første tre kapitler får læseren som sagt et overblik over velfærdsprofessioner, tværprofessionelt arbejde og tværsektorielt arbejde. Hvor kapitlet om velfærdsprofessioner primært er historisk, er de to andre kapitler snarere taksonomisk opbygget – læserende præsenteres først og fremmest for kategorier og et begrebsapparat, der kan bruges til at ordne og beskrive det tværprofessionelle og tværsektorielle arbejde. Det giver god mening, så længe ambitionen er, at man skal have styr på, hvad det er, man taler om, når man taler om fx tværprofessionelt arbejde, men det kommer også til at virke, som om der er tale om emner, der er mere eller mindre enighed om, hvordan man skal forstå, og hvordan man kan arbejde med.

Kapitlet om velfærdsprofessioner lider lidt under samme problem. Der er fx ikke nogen egentlig definition af, hvad der udgør en velfærdsprofession, eller hvilke samfundsanalytiske og statsteoretiske diskussioner der ligger gemt i begrebet profession. På den måde kommer kapitlerne til at fremstille konteksten for det velfærdsprofessionelle arbejde og arbejdsdelingen som noget naturligt og selvfølgeligt. Man kan mene, at det

er rimeligt nok, fordi meget af arbejdet jo faktisk er fastlagt politisk, og derfor ikke rigtig er til diskussion. Men bag fx bevægelsen fra velfærdsstat til konkurrencestat ligger også en kamp om, hvad de professionelle selv kan bestemme, og hvordan (og hvor meget) de skal styres. Den type diskussioner får ikke meget plads her, og man må som læser i stedet acceptere den præmis, at rammerne for det velfærdsprofessionelle arbejde er givne og ikke stilles til diskussion eller relativiseres i bogen. På samme måde forstås velfærdsprofessionerne som en gruppe erhverv, der har nogle formelle overfladiske træk til fælles (mellemlange uddannelser ved professionshøjskoler, der primært er offentligt ansatte, skal løse bestemte politisk definerede opgaver og er knyttet til velfærd som ideal). Bogens præmis betyder således, at bogen ikke berører den styrings-, institutions- og professionskritiske debat, som har fyldt meget i både forskning og uddannelse af velfærdsprofessionelle i Danmark. Accepterer man denne præmis – og den giver bestemt giver mening i forhold til bogens erklærede mål – er bogen både læsværdig og velegnet til at introducere professionerne til hinanden.